

Димчо Дебелянов

Пролетни дни

В зори зефири светли прилетяват
на тънки пеперудени крила
и с жизнен сок и сили напояват
заглъхнали долини и поля.

В предчувствия за радост непозната
пред златна рожба в светла бъднина
бдят в сочните прегръдки на земята
покълналите вече семена.

А минзухари край потоци чисти
във сладострастна дрямка се топят
и в чашите им янтарно-златисти
предутренни моления кипят.

И щом издъхне пламенна зорница,
от изток, празнично заруменен,
на лучезарна росна колесница
пониса се на път чаровний ден.

Нетленна младост в погледа му свети,
от устните му блика аромат,
а ранни утринни мъгли, обзети
от страх пред възхода му се топят.

И тръгват в упоение лъчите
да търсят нецелунати листа,
и пълни бездните и висините
потокът свеж на жизнерадостта.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6097>]